

**Меѓународен семинар за македонски јазик, литература и култура
Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ - Скопје**

БЛАЖЕ КОНЕСКИ – ПРЕВОДИ НА 8 ЈАЗИЦИ

За издавачот:

**Велимир Стојковски,
Ректор на Универзитетот „Св.Кирил и Методиј“ - Скопје**

Редакција:

**Максим Каранфиловски
Роза Тасевска
Благица Велјановска**

Корица:

Роза Тасевска

**Меѓународен семинар за македонски јазик, литература и култура
Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ - Скопје**

**БЛАЖЕ КОНЕСКИ
ПРЕВОДИ НА 8 ЈАЗИЦИ**

Скопје 2012

встреча все чаще является в его воспоминаниях, хотя прошло немало времени. Очертания стали размытыми, забылись слова и голос, но зато стало острее чувство, что справа от него идет, словно касаясь его, дорогое ему существо.

Есть любовь в жизни, говорит он себе. Есть гармония, от которой жизнь становится простой, понятной и исполненной смысла. Есть такая любовь, которая хочет помочь нам, и когда нужно, принять на себя часть наших тягот. Она делает так, что наша молодость становится прекрасной и легкой, а старость приходит как спокойное созревание. Есть такая любовь, кто сказал, что ее нет? Нужно только ее найти и удержать, если уж нашел. А что сделал он? Он узнал ее, только когда уже было поздно. Он упустил ее, не распознал, он потерял ее безвозвратно в тот далекий декабрьский вечер. Мучительное раскаяние ледяными иголками пронзало всю его душу, когда он осознал, что сам изменил сути своей жизни.

А может быть, это просто его самообман.

Од македонски на руски преведоа: **Олга Савчиц, Јана Зајцева, Ана Марија Баља, Александра Вахрушева, Алина Костриченко, Елена Иванова, Андриј Гумењук, Анастасија Зубарева, Тамара Ерофеева, Елена Ситникова, Валерија Березина, Софија Заболотнаја, Марија Морозова, Тунде Хатала, Бранко Тошовиќ, Софија Садовникова, Анастасија Суханова и Спас Рангелов.**

MIMOILAŽENJE

Te hladne decembarske večeri 1945. godine ispod blijede svjetiljke na uglu Terazija i Balkanske ulice ukaza se figura mladog slabunjavog čovjeka na putu prema stanici. On ne bijaše obučen i obuven za ovakvu studen: iznošen štofani mantil i plitke cipele. Već je osjećao tu i tamo snagu ledenih iglica.

U desnoj ruci nosio je putni kofer, a u lijevoj, pod pazuhom, paket sa knjigama. Stigao je danas službeno, a knjige su mu uručene da ih, korisne i neophodne, odnese u Skopje. Dobar dio paketa činio je neuvezani primjerak Hegelove LOGIKE.

On se uputi niz Balkansku, idući oprezno po trotoaru. Nešto kasnije osjeti lagane korake kako se približavaju. Iz polumraka se ukaza posve mlada djevojka, vjerovatno gimnazijalka, obučena kao i on, oskudno i skromno.

– Dobro veče. Sigurno idete na stanicu?

– Da.

– Dajte da Vam pomognem.

– Ne, nemojte – reče on. – Zašto da se mučite? Mogu i sam.

– Dozvolite, molim Vas, i tako mi je usput.

Pruži joj paket pa odmah uhvatiše korak naporedo. Bijaše mu neprijatno njeno prisustvo desno od sebe. Međutim, razgovor ispade sasvim skroman.

– Gdje stanujete?

– Na Senjaku.

– Uh, imate još prilično po ovoj studeni.

– Nije to ništa, već sam navikla.

Već bijahu na trgu ispred stanice. On pomisli kako bi bilo dobro da je malčice zadrži, da je upita za najobičnije stvari, da je upita za njeno ime. Možda ne bi bilo loše da razmijene adrese, možda da se počnu dopisivati. Ali naglo odusta od te pomisli, pruži joj ruku, zahvali se i svako krenu na svoju stranu.

Prošle su godine, noseći gorak ukus. Ovaj čovjek već odavno nije mlad. Kosa mu je posijedila. I začudo taj mali događaj sada mu je često padao na pamet, iako je od njega minulo toliko vremena. Nestala je oštrine kontura, zaboravljene su riječi i glas, ali je zato snažnije osjećao da kraj njega s desne strane ide i da ga dodiruje drago biće.

Postoji ljubav u životu – kaže on. Postoji koincidencija od koje život postaje običan i bez komplikacija, a pun sadržine. Postoji ljubav koja želi da Vam pomogne i, kad zatreba, spremno preuzme na se našu teškoću. Ona čini da mladost bude lijepa i poletna, a starost da teče poput mirnog sazrijevanja. Postoji ljubav, ko kaže da je nema! Čovjek samo treba da je nađe i zadrži je, ako ju je našao. A šta radi on? On ju je prepoznao kada bijaše već kasno. On je odbi, on je previdje, on je izgubi nepovratno u onoj dalekoj decembarskoj večeri. Oporo kajanje poput studenih iglica prožimalo je njegovu dušu zbog saznanja da je on sam iznevjerio suštinu svog života.

Vjerovatno, ona je obična njegova samoobmana.

Од македонски на српски преведе: **Бранко Тошовић**

A TALÁLKOZÁS

Az 1945-ös év egy hideg decemberi estéjén Belgrádban, a Terazie és Balkanska utca sarkán lévő sápadt fény egy fiatal, vékony, épp az állomásra induló férfi körvonalát mutatta. Nem ennek a hidegnek megfelelően volt felöltözve, átmeneti kabátot és félcipőt viselt. Már hideg tüszúrásokat érzett itt-ott a testén.

Jobb kezében utazóbőröndjét vitte, bal hóna alatt pedig egy csomag könyvet. Aznap érkezett hivatalos ügyben, és a hasznos és szükséges könyveket azért kapta, hogy Szkopjébe vigye őket. A csomag egy jó részét Hegel Logikájának egy bekötetlen példánya képezte.

Lefelé haladt a Balkanskán, óvatosan lépdelve a jeges járdán. Kis idő múlva könnyű léptekre figyelt fel. A szürkületből feltűnt egy igen fiatal lány, feltehetően gimnazista, hasonlóan lenge és egyszerű öltözetben, mint ő.

-Jó estét! Ön biztosan az állomásra tart, nemde?

-Igen.

-Hadd segítsek Önnek!

-Nem, nem szükséges – mondta ő – Miért Önt terheljem vele? Bírom egyedül is.

-Engedje meg, kérem, úgylis útba esik.

Odaadta neki a csomagot és együtt folytatták útjukat. Jó érzéssel töltötte el a lány jelenléte a jobb oldalán. Mégis szüksézává maradt a beszélgetés.

-Hol él?

-Szenjak kerületben.

-Ó, akkor még sokat kell mennie ebben a hidegben.

-Nem tesz semmit, már hozzászoktam.

Megérkeztek az állomás előtti térre. Arra gondolt, hogy jó lenne még ott tartani a lányt, hogy legáltalánosabb dolgokról kérdezze, például, hogy megtudja a nevét. Talán nem lenne rossz, ha címet cserélnének, és elkezdenének levelezni egymással. De hirtelen letett erről az ötletéről, kezét nyújtott neki, megköszönte a segítséget és mindenki ment tovább a maga útján.

A következő évek keserű élményt hoztak. Ez a férfi már régóta nem fiatal. Haja megőszült. És érdekes, hogy ez a kis eset mostanában egyre többször eszébe jut, bár azóta már hosszú idő eltelt. A lány arca már elhomályosodott az emlékezetében, szavait és hangját már elfelejtette,